

Mi vesz rá egy bűvárt, hogy az élvezetet jelentő kristálytisza víz helyett, ahol színpompás tengeri lényekben gyönyörködhet, lemerüljön egy iszapos, szennyezett vízbe, ahol az orráig sem lát?

Ki hinné, a látvány!

Az által, hogy egyre újabb helyekre merészkedtek a bűvárok, más-más merülési technikára, esetleg eszközökre lett szükség, különböző műfajok kezdtek kialakulni. Most itt van egy újabb fogalom, a muck diving, amit általában iszapmerülésnek fordítanak, bár ez nem adja vissza a muck eredeti, negatív jelentését, ami lényegében, mo-csok. Bár sajnos sok hely van a világon, ahol a tengervíz minősége bőven belefér a piszkos kategóriába, muck diving helyként én egyedül az indonéz **Lembah csatornát** ismerem.

Az viszont biztos, hogy ha több ilyen van, akkor ez a legnépszerűbb.

Muck diving

{...úgyis, mint merülés a sárba!}

Szöveg és fotó+ Juhász István

Bevallom őszintén, hogy amikor elindultam az indonéz szigetvilág felé nem sok mindent tudtam erről a merülési formáról, szinte csak annyit, hogy ez kizárólag a bűvár-filmeseknek és bűvárfo-tósoknak nyújt élményt. Nekem, mint az utóbbi kategória lelkes művelőjének, ez bőven elegendő volt!

A Lembah csatorna ipari terület, s csak egy kicsivel több, mint 10 évvel

ezelőtt derült ki, hogy vízében olyan parányi élőlények (critter-ek) élnek, amelyek a világon máshol nem, vagy csak nagyon ritkán figyelhetőek meg. Ezek pár mm-től max. 20 cm-es nagyságban létező, rendszertanilag különböző fajba tartozó tengeri állatok, kivétel nélkül mindegyik veszélyes, mérgező. Ők itt a fő attrakció, bár találhatóak a vízben ártalmatlan és tetszetős állatkák is.

Lelkesedésem dacára, amikor először a vízbe kerültem csak egy kérdés

járt a fejemben: mit keresek itt? A víz látótávolsága 4-5 m volt, s a viszonylag nagy áramlat nemcsak engem sodort magával, de a szemem előtt szennyeződések egész sorát hordta. Vízben oldott homokban (és mindenféle másban) úszunk. A Vörös tengeren megszokott korallmezőknek, színes halaknak nyoma sem volt.

Lembahbe utazni akkor érdemes, ha az ember nem kezdő bűvár és nem kezdő bűvárfo-tós.

Extrém körülmények között kell merülni: áramlatban, rossz látási viszonyok között, gyakran olyan vízben, amelynek a felszíne terítve van medúzákkal (alig lehet megközeleíteni a hajót kiszálláskor), amiknek igen kellemetlen a csípése, s hatására igen

nagyra tud dagadni a bűvár keze, nyaka, arca.

A lebegőképességet is profin kell szabályozni. Ha nagyon negatívra állítjuk be magunkat, akkor uszonyunkkal felkavarjuk az iszapot, s akkor esélyünk sincs még csak látni sem, nemhogy fotózni. Ráadásul a fotózáshoz közel kell ereszkedni a homokhoz, s ezáltal további veszélyeknek tesszük ki magunkat a megijedő, és ránk

támadó állatok által. Továbbá bírni kell a napi ritmust: 6:30 ébresztő, fotós felszerelés összekészítése, 7:30 reggeli, 8:00 eligazítás a merüléshez, 8:10 kihajózás, merülés, visszajövetel, 9:30 fotós felszerelés szétszedése, képek letöltése, elemcsere, O-gyűrűk átkenése, összeszerelés, 10:00-kor pedig kezdődik minden előlről. A nap folyamán összesen négyszer.

Pár nap után már rutinosokká váltunk.

Ezt onnan lehetett lemérni, hogy a merülések között már maradt 4-5 percünk pihenésre is. A nap az éjszakai merülés után vacsorával fejeződik be 22 óra körül. Ahhoz, hogy ezt bírni lehessen, mi minden merüléshez **nitrox*-ot** használtunk. S hogy ne legyen egyszerű, ezért a kintlétünk közepén, az egyik nap hajnalán felkel-tünk, s merültünk egyet, hogy láthassunk mandarin halakat is, amik a szállásunkhoz közel, de a napi merülőhelyektől távolabb tanyáztak. Ez eléggé igénybe vette az erőnket és a szervezetünket. Na meg a komputert, ami nem győzött figyelmeztetni arra, hogy a túl sok lentlét miatt nagyon magas a vérünk nitrogén szintje. Azonban azt hiszem, hogy az eredményt látva senki számára nem kérdés, hogy megérte a küzdelem.

***nitrox: hosszabb merülési időt lehetővé tevő, magasabb oxigéntartalmú levegőkeverék, használatához külön vizsga szükséges**

2bűvár = min. 1divemaster!

A Lembahbe nem lehet csak úgy szabadon merülni. A bűvárközpontban történt jelentkezést követően max. két bűvárhoz "jár" egy divemaster, akinek itt sajátos feladata van. A mesterek ugyanis alapvetően nem a merülés biztonságáért felelnek, hanem azért hogy megtalálják a bűvárok számára a főtő vagy videó témát.

Pointereknek is nevezik őket, tekintettel a mutató pálcájukra, amivel a fekete homokban támaszkodni is tudnak, hogy az áramlat ne dobálja őket össze-vissza. A hely érdekességei csak a fotósok számára jelentenek csodát, különleges feladat a zavaros vízben való technikai kihívások teljesítése.

A pointerek számunkra érthetetlen érzékkel tudták, hol kell megpiszkálni a homokot, hogy előbújjon egy-egy critter, vagy más apró élőlény. Sőt még szakosodnak is fajokra. Velünk is előfordult, hogy jeleztem a reggeli indulásnál, ma mit szeretnék lencsevére kapni, mire egy másik divemastert kaptam, mint előző nap.

